

obojaké jednání ohrožuje čest a vážnost stavu advokátského. V tomto směru stačí odvolatele odkázati na důvody napadeného nálezu a jest jen vzhledem k vývodům odvolacím podotknouti toto: Nešlo jen o zastupování Amalie S-ové proti Marii S-kové ve sporu o uznání částečné neplatnosti poslední vůle, nýbrž o zastupování v celém řízení pozůstalostním; na to správně poukazuje napadený náleze, v jehož třetím odstavci bodu I. b) jest podrobně vylíčen rozsah tohoto zastupování. Kárná rada též správně rozpoznává, že, co na jedné straně odvolatel pro svou klientku hájí, t. j. dědictví, na druhé straně jí četnými žalobami a exekucemi zmenšuje a takřka ničí. Z té okolnosti, že se prý i jiný advokát dopustil v oné pozůstalostní věci stejného činu na jiné interesentce, nemůže odvolatel nic ve svůj prospěch dovozovati, zejména když v napadeném nálezu jest výstižně doličeno, jak bezohledně si právě odvolatel proti pozůstalosti vedl, a že exekucemi a zejména přístupy k dražebnímu řízení, podanými odvolatelem jménem více pozůstalostních věřitelů, útraty stoupily do tisíců. Za tohoto stavu věci není směrodatno, že ve sporech, v nichž tituly exekuční vzešly, nedošlo ke kontradiktornímu jednání.

Čís. 44 dis.

V kárných věcech jest vyříditi opravný prostředek podle jeho vlastní podstaty.

Kárná rada jest vázána skutkovými zjištěními rozsudku trestního soudu.

Jde o zlehčení cti a vážnosti stavu, pronesl-li advokát k soudci po přelíčení výrok, jímž měl býti soudce zřejmě sesměšněn.

(Rozh. ze dne 14. října 1927, Ds II 5/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech pro advokáty a kandidáty advokacie vyhověl stížnosti zástupce advokátní komory proti usnesení kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 29. ledna 1927, jímž nebyl shledán důvod k stihání obviněného, změnil napadené usnesení kárné a uznal, že jest důvod ku kárnému stihání obviněného pro zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustil tím, že dne 27. března 1925 ve V. v jednacím síni radu zemského soudu Alexandra B-a při vykonávání soudcovského úřadu urazil slovy: »To oslavíme, až ten rozsudek nahoře zvrtnou.«

O d ů v o d n ě n í:

Stěžující si zástupce advokátní komory jmenuje sice opravný prostředek odvoláním, avšak z vývodů podání i z konečného návrhu jest patrné, že jde o stížnost podle § 53 kárného statutu pro advokáty. Bylo proto tento opravný prostředek vyříditi podle jeho vlastní podstaty. Rozsudkem okresního soudu ve V. ze dne 29. září 1925, v druhé stolici po-

tvrzeným, byl obviněný uznán vinným, že dne 27. března 1925 ve V. v jednací síni okresního soudu radu zemského soudu Alexandra B-a při výkonu jeho soudcovského úřadu urazil na cti slovy: »To oslavíme, až ten rozsudek nahoře zvrtnou,« čímž spáchal přestupek podle § 312 tr. zák. Trestní soudce zjistil, že obviněný pronesl výrok bezprostředně po vynesení rozsudku ve sporu Jana V-y proti Antonii J-ové pro urážku na cti, obrácen jsa k řečenému soudci, v úmyslu, by soudce tento výrok slyšel. Trestní soud též přímo zjišťuje vnitřní skutečnost, že obviněný měl urážlivý úmysl. Krajský soud jako soud odvolací přezkoumav rozsudek první stolice, přejal tato zjištění a dále dovodil, že obviněný měl úmysl zlehčiti důstojnost soudu v osobě soudce rozsudek vynášejícího. Kárná rada přes to neshledává důvodu ku stihání obviněného, uvádějíc, že přes odsuzující rozsudek zůstává věcí právní úvahy, zda byl oním výrokem spáchán čin trestný, či pouze nebo také kárný delikt; rozebírajíc pak výpovědi svědků z trestního řízení, zejména rady zemského soudu B-a a notáře M-ů, nepřikloňuje se k názoru, že se v souzeném případě jednalo beze všech pochyb o urážku podle § 312 tr. zák., a výslovně prohlašuje, že nemá za zjištěno, že obviněný měl úmysl urazit radu B-a a že si byl vědom toho, že se tento může cítiti oním výrokem uraženým.

S názorem kárné rady, pokud si vyhrazuje volnost úvah i v tom směru, zda byl výrokem spáchán čin trestný, nelze souhlasiti, neboť kárná rada jest vázána skutkovými zjištěními rozsudku trestního soudu. Tato vázanost plyne nade vší pochybnost z předpisů § 16 až 20 kárného statutu pro advokáty, kdež jsou obsaženy podobné předpisy jako v §§ 33 až 35 kárn. zákona pro soudcovské úředníky. Již tím padá odůvodnění napadeného usnesení v celém obsahu. Bude tedy kárné radě vycházeti ze zjištění trestních soudů a na podkladě toho usuzovati, zda jest tím odůvodněno podezření z kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, při čemž bude uvážiti toto: Každý občan jest podle § 233 tr. ř. povinen, by zachovával v soudní síni klid, pořádek a slušnost přiměřenou důstojnosti soudu. Podle § 236 tr. ř. jest i obhájce povinen úctou k soudu. Podezřelým z porušení této povinné úcty jest obhájce, dopustí-li se přestupku podle § 312 tr. zák. na soudci hlavní přelíčení řídícím. Jest sice pravda, že obhájce jest oprávněn učiniti vše, co jest v zájmu jeho klienta. Byl tedy obviněný jako obhájce Antonie J-ové oprávněn a i povinen ohlásiti odvolání z rozsudku právě prohlášeného, avšak tato jeho povinnost nevyklučuje, by při tom nedbal slušnosti přiměřené důstojnosti soudu. Ku kárnému stihání obviněného stačí zajisté již to, že se závadným výrokem — bez ohledu na to, že výrok ten zakládá skutkovou podstatu přestupku podle § 312 tr. zák. — tedy výrokem o sobě dopustil neslušného chování společenského, jehož se má zásadně vystříhati každý slušný člověk, zejména však právní zástupce (advokát) cti a vážnosti svého stavu dbalý, obzvláště při veřejném soudním přelíčení, při němž měl býti soudce přelíčení to řídící a soud sám zřejmě sesměšněn. Kárné radě bude přihlížeti též k tomu, že výrok byl pronesen bezprostředně po prohlášení rozsudku v přítomnosti stran. Prohlašování rozsudku jest činností soudů zvlášť významnou; podle § 101 ústavní listiny vynášejí

soudové rozsudky »jménem republiky«, a zajisté tím větší vážnost má býti zachovávána k úkonu, který se vyhláší »jménem republiky«. Jest tudíž důvodné podezření, že obviněný zlehčil řečeným chováním čest a vážnost stavu, pročež jest stížnost zástupce advokátní komory se zřetelem na § 53 čís. 2 zákona ze dne 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. odůvodněna a bylo jí vyhověti.

Čís. 45 dis.

Advokátní komora nemůže zakazovati advokátům-soudcům na odpočinku užívání jejich služebních titulů při vykonávání advokátního povolání.

(Rozh. ze dne 3. prosince 1927, Ds II 7/27.)

Nejvyšší soud jako odvolací soud v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání obviněných z nálezu kárné rady slezské advokátní komory v Opavě ze dne 20. listopadu 1926, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými kárným přečinem poškození cti a vážnosti stavu, změnil napadený nález a sprostil obviněné obvinění z kárného přečinu poškození cti a vážnosti stavu, jehož se prý dopustili tím, že při výkonu advokátského povolání užívali a užívají na svých podáních a v korespondenci úředních titulů nabytých v dřívější soudní službě, Emanuel H. titulu »dvorní rada a president krajského soudu m. sl.«, Teodor W. titulu »rada vrchního zemského soudu m. sl.«, a že tím jednali a jednají proti usnesení plenární schůze slezské advokátní komory z 11. března 1926.

Důvody:

Odsuzující nález kárné rady odvolává se na plenární usnesení slezské advokátní komory z 11. března 1926, jímž bylo prohlášeno užívání úředních titulů, nabytých ve dřívějších povolání a poukazujících na toto povolání, při provozování advokacie a zvláště ve styku se stranami za kárný čin a poškození cti a vážnosti stavu. Usnesení to není přímým zákazem užívání určitých titulů, ač mělo dosáhnouti téhož účelu. Jsouc jenom projevem určitého právního názoru, nezavazovalo ani kárnou radu, tím méně zavazuje odvolací kárný soud. To uznala nepřímou kárná rada sama tím, že neodsoudila odvolatele pro přečin proti povinnostem povolání, spáchaný neposlušností k příkazům komory, nýbrž uznala, osvojivši si důvody plenárního usnesení, na přečin poškození cti a vážnosti stavu. Než ani s tímto rozhodnutím nelze souhlasiti. Slova »president krajského soudu« a »rada vrchního zemského soudu« jsou nejenom označením určité služební funkce, nýbrž i titulem nabytým jmenováním ve veřejné službě. Právo na jich užívání nepomíjí přestupem do příkaznosti, nebo do výslužby. Vyžaduje se jenom, by při oficiálních příležitostech a v písemném styku byl připojen k titulu dodatek, nazna-